

Vadu řízení nelze však spatřovati ani v tom, že úřad nepředložil st-li k novému vyjádření opětný posudek úředních lékařů. Již ve svém dobrozdání ze 6. srpna 1927 podali úřední lékaři na základě nálezu, jež vzhledem k tomu, co bylo právě dovozeno, dlužno považovati za nesporný, znalecký posudek v ten smysl, že st-l je k výkonu své služby u vyšší instance způsobilý. Důkaz, jež o téže otázce nabídl st-l předložením vysvědčení lékaře neúředního, nebyl vůbec způsobilým zvrátiti důkaz provedený úředními lékaři, neboť podle § 29 odst. 2 služ. pragm. je pro zjištění nemoci jako omluvného důvodu úředníkovy nepřítomnosti v úřadě rozhodným dobrozdání lékařů úředních. V daném případě pak bylo vysvědčení předložené st-lem tím méně způsobilým zvrátiti posudek lékařů úředních, když tento posudek byl podrobně odůvodněn, kdežto opačný úsudek lékaře neúředního nebyl podepřen žádnými důvody, ba nebylo z něho ani patrné, zda tento neúřední lékař, setrvav na své dřívější prognose, že st-l po dlouhou dobu nemůže se ujati svých úředních povinností, měl skutečně na mysli službu zdrav. referenta u vyšší instance, k jaké byl st-l povolán, či nemínil-li tím snad výkon lékaře u státních úřadů vůbec. Za tohoto stavu nebyl tedy úřad vůbec povinen vysvědčení prof. Dra L. úředním lékařům znovu předkládati, a stejně nemusil nové jejich vyjádření, v němž setrvali na svém dřívějším posudku, st-li již známém, jemu znovu předestříti. Jsou tedy výtky vadnosti i v tomto směru bezdůvodné.

Bez důvodnou je však i námitka nezákonnosti, již st-l formuluje v ten smysl, že úřad měl uznati absenci st-lovu za omluvu již tím, že st-l předložil vysvědčení prof. Dra L. Podle § 29 služ. pragm. má úředník, nemůže-li pro nemoc nebo dočasně z jiných platných důvodů zastávati svou službu, oznámiti to co možná brzy služebnímu úřadu a k jeho žádosti osvědčiti důvod překážky přiměřeným způsobem. Úředník pro nemoc ve službě nepřítomný jest zavázán k úřednímu příkazu podrobiti se prohlídce úředního lékaře. Z ustanovení toho jde, že úřad, jemuž úředník, nedostavivši se do služby, osvědčil jako překážku své nepřítomnosti ve službě nemoc vysvědčením lékaře neúředního, není povinen spokojiti se tímto vysvědčením neúředním, nýbrž má právo dáti údaje, obsažené v takovémto vysvědčení lékaře neúředního přezkoumati lékaři úředními; uznají-li pak tyto úřední lékaři, že tu není překážky, úředníkem tvrzené — buď si proto, že úředník není vůbec nemocen, nebo že jeho nemoc nedosahuje takového stupně, aby mohla býti uznána za překážku výkonu jeho služby — má úřad právo neuznati nepřítomnost úředníkovu za řádně omluvenou a po 3 dnech této neomluvené nepřítomnosti zastaviti mu podle § 29 odst. 4 cit. zák. další vyplácení jeho služebních požitků. Při tom není ovšem rozhodnou nezpůsobilost k výkonu služby vůbec a absolutně, nýbrž ke službě té, k níž úředník ten je právě povolán.

Č. 9237.

Zaměstnanci veřejní. — Zdravotnictví: Výrok o pensionování městského fysika statutárního města podle § 11 zák. č. 332/20 a § 8 odst. 9 zák. č. 236/22 nepřísluší min. zdrav., nýbrž kompetentnímu orgánu města.

(Nález ze dne 2. května 1931 č. 6815.)

Prejudikatura: Boh. A 7648/28.

Věc: MUDr. Tomáš V. v U. H. (adv. Dr. Jul. Karlický z Prahy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o pensijní požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Min. zdrav. oznámilo nař. výnosem st-li, městskému fysiku tehdy statutárního města U. H., že vzhledem k tomu, že nepodepsal služební smlouvu o převzetí do služeb státních ve smyslu § 8 zák. č. 236/22, ve znění upraveném zákonem č. 405/22, rozhodlo se přeložit jej na trvalý odpočinek a přiznat mu v dohodě s min. fin. podle odst. 9 § 8 cit. zák. dnem 1. června 1924 počínajíc, na základě zák. z 27. prosince 1909 č. 98 z. z. mor. výslužné ročních 1.489'60 Kč, t. j. 76% pensijní základny st-li příslušející ve výši 1.960 Kč, na dobu života.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

St-l tvrdí na prvním místě, že žal. úřad považuje st-le za obvodního, resp. obecního lékaře, ačkoli st-l je ve skutečnosti městským fysikem statutárního města, které ve svém obvodu koná službu zdravotní příslušející osp-é; st-l namítá, že předpisu § 8 zák. č. 236/22 bylo proto ve st-lově případě použito neprávem.

Nss neshledal nutným zabývat se otázkou, zda st-l může býti počítán mezi obecní a obvodní lékaře ve smyslu zák. č. 332/20 a 236/22, neboť seznal, že ani se stanoviska, na němž stojí žal. úřad, nemůže nař. výrok obstáti.

Nss vyslovil již v nál. Boh. A 7648/28, že obecní a obvodní lékaři, kteří nebyli převzati státem, resp. kteří odepřeli sjednati se státem smlouvu služební podle § 8 zák. č. 236/22, nejsou v žádném služebním poměru ke státu, nýbrž zůstávají výlučně ve svém dosavadním služebním poměru, a že důsledkem toho a vzhledem k nedostatku nějaké jiné normy není k výroku o přeložení jich na odpočinek ve smyslu § 11 odst. 1 zák. č. 332/20, resp. § 8 odst. 9 zák. č. 236/22 příslušným stát, nýbrž jedině orgán podle dosavadního jejich služebního poměru k tomu kompetentní.

V době vydání nař. rozhodnutí spadalo v U. H. podle tehdy platného obecního statutu, vydaného zákonem z 9. května 1867 č. 18 z. z. mor. rozhodování o pensionování městských úředníků, jakým byl i městský fysik, do pravomoci zástupčích orgánů města (arg. §§ 70, 71 a 87 cit. měst. statutu). Min. zdrav. nebylo tudíž orgánem příslušným pensionovati městského lékaře (fysika) statutárního města U. H.

V nař. rozhodnutí vyslovilo žal. min. samo, že st-le dává na trvalý odpočinek. K výroku tomu nebylo však podle toho, co bylo shora uvedeno, žal. min. kompetentní a jest proto tento výrok jako akt úřadu nepřislušného nezákonným, takže jej nutno zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Zrušením výroku toho pozbývá však podkladu i další výrok o vyměření odpočivných požitků, založený na předpokladu, že st-l je dán do výslužby. Z těchto úvah bylo celé nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo nutno zabývat se jednotlivými námitkami stížnosti, směřujícími proti úpravě pensijních požitků.